

Co se přihodilo jejím přátelům?

Když Olvan znovu opatrně promluvil, jeho hlas zněl vyrovnaně, ale v očích mu varovně blýskalo. „Vy dva vypadáte, že jste to také neměli jednoduché,“ řekl a podržel jim dveře do velké síně. „Pojďte dovnitř, ať si můžeme sdělit novinky.“

„Jak to myslíš, že jsou *v pasti*?“

„Mluv tišeji, Rolane,“ požádal ho Olvan. Chlapcova slova pořád ještě rezonovala velkou síní.

Pasti... pasti... pasti.

Abeke se rozhlédla kolem a uvědomila si, že velká síň, kde obvykle panoval čilý ruch, byla nyní vyprázdněná. Ocitli se zde sami. Seděli s Rolanem na jedné straně dlouhého dřevěného stolu a Olvan na druhé. Před nimi ležela hromada svitků a rychle chladnoucí misky s gulášem, netknuté a zapomenuté.

„Nevíme přesně, co se stalo,“ vysvětloval Olvan, „jenom to, že vchod do podzemí se za nimi zřítíl.“

„Co?“ vyjekl Rolan.

Abeke naslouchala, ale neřekla na to nic. Konečky prstů přejížděla po desce stolu a přitom se soustředila na detaily stovek škrábaců, důlků a rýh v jeho povrchu, jak si snažila uspořádat myšlenky.

Měla strach o všechny, ale nejvíc se bála o Conora. Docházel mu čas a ona nedokázala přestat myslet na tu věc, která se mu prodírala paží, a na to, co nastane, až se dostane na čelo (tedy pokud k tomu dojde).

Vybavil se jí souboj se Zerífem a ta strašlivá spirála na jeho tváři. Spirálou byla označena také všechna zvířata, která Zeríf nyní ovládal, a jí se dělalo nevolno při pomyšlení na to, že by ovládal i Conora.

„Nechtěl jsi nám to říct venku,“ řekla pomalu. „Ostatní Zelenopláštníci to nevědí, vid’?“

Olvan si promnul oči. „Ne, všichni ne.“

Rolan zlostí zbledl. „Proč, u Erdasu, ne?“

Starý muž si povzdechl. „Poslední týdny pro nás byly dost krušné, a to jak po stránce duševní, tak tělesné. Tento vývoj událostí by nám bohužel zasadil ránu, kterou si nemůžeme dovolit.“

„Morálka Zelenopláštníků mě nezajímá,“ vyjel Rolan. „Ne když jsou naši *přátelé* uvěznění v podzemí s *Kovem* – tou opicí, co se snažila zničit svět!“

Abeke natáhla ruku a položila ji Rolanovi na rameno. Cítila, jak je napjatý.

Olvan zas vypadal, jako by na svých bedrech nesl váhu celého Erdasu. Abeke poznala, že musí vynakládat veškerou sílu na to, aby si zachoval klid a rozvahu.

„Kovo není tím, kým kdysi býval,“ řekl Olvan pevně.

„Hele,“ spustil Rolan, „nemám nic proti odpouštění, ale nikdy mě nepřinutíte uvěřit, že Kovo je na naší straně.“

„Je na *Takodově* straně,“ poznamenala Abeke, „a Takoda je na naší.“

„Takoda je uvězněný v podzemí se zbytkem našich přátel!“ zakřičel Rolan a zprudka se postavil. „Jak tady můžeš jen tak sedět a poslouchat to, Abeke? Musíme se za nimi vydat!“